

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑννηακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ κ τῷ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγμα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη κι' εἰκοστή,
τοῦ Παρλαμέντου μάχη θαυμαστή.

Ἑπτακόσα καὶ δέκα κι' ἑπτὰ,
τὰ Ταμεῖα γεμάτα λεπτά.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
μέσ' ὅτῃ δάλα τῆς Βουλῆς.

Σοβαρὸς καὶ πάλιν ἔλα,
ποῖα μάχη φονική!..
κύττα γύρω σου καπέλα,
ποῦ 'σκορπίσθηκαν ἐκεῖ.

Βλέπε φρίττων, βλέπε τρέμων...
νὰ καπέλα κι' ὀμπρελίνα,
νέα λάφυρα πολέμων
σὺν τὰ πρῶτα μας ἐκεῖνα.

Πάλιν τῶν ἀγῶνων Μοῦσα
πρὸς παιᾶνας μᾶς καλεῖς...
σὺ θριάμβους ἀντηχοῦσα
μῆνιν κείδε Βουλῆς,
ποῦ μεγάλη καὶ βροντῶσα
ξανασκόρπισε φωτιά,
κι' ἔπесαν καπέλα τόσα
κατὰ γῆς φαρδιὰ πλατεῖα.

Καιροὺς καὶ χρόνους δὲν εἶδες, Μοῦσα,
κανένα πόλεμον Ἑλληνικόν,

καὶ δὲν ἠκούσθης καλλιφωνοῦσα
κανένα τρόπιον Βουλευτικόν.

Ἀηδονόστομος καὶ τώρα πάλιν
νέαν ἐξύμνησε ρητόρων πάλην,
ὅπου 'στὰς δάφνας Ματιῶν, Φαρσάλων,
καὶ τόσων τόπων τρεῖς εὐκλειῶν,
προσθέτει κι' ἄλλας ἀγῶνων ἄλλων,
ἐνδοξοτέρας τῶν παλαιῶν.

Ἐχειροκρότησαν ξανά τὰ πλήθη
τὴν νέαν μάχην τῶν Βουλευτῶν,
έναν ἐπρόταξε γενναῖα στήθη
πρὸς ἄλλους εἰκοσι, πρὸς ἑκατόν.

Ποῖος σάλος, ποῖα δράσις κι' ἀκατάσχετος ὁρμή...
ὁ Σταυρόπουλος ὁ Κώστας ἦτο λέγον ἀπὸρρη,
καὶ μὲ ράβδους παλλομένας καὶ μὲ μάτια σὺν γαρίδες
τοῦ 'ριχτήκαν οἱ νταῖδες.

Βροντοῦνε κουδούνια,
τεντόνουν ρουθόνια,
κομμάτων ἀγέλαις
γουρλόουν τὰ μάτια.

και σπάζουν όμπρέλαις
και πέφτουν κομματια.

Σηκώνονται χέρια,
μπαστούνια, μαγκούραις,
κι' εγώ με μαχαίρια,
κι' εγώ με κουμπούραις.

Κτυπάτε, κτυπάτε,
τά μούτρα σας σπάτε.
Πολέμους σάν τότε
ξανθ θά κηρύξω...
μπάμ μπουμ, πατριώται,
βαρδάτε, θά ριξώ.

Δέν θέλω Βουλή
με σάχλα πολλή,
και μούντζαις και στρούντζαις και φάσκελα νάχη
έκεινος που θέλει
Βουλήν των έν τέλει
χωρίς φαγομάρα, βρισιά και μπερντάχι.

Εγώ, Περικλέτο,
θυέλλας ζητώ,
μπαστούνι, στιλέτο,
Βουλής βογγητό,
και λάβαν και μύδρους και λόγους τραχείς,
και σκόρπια καπέλα κι' όμπρέλαις βροχής,
κι' άφροδες και σιέλους γλωσσών διαπύρων
και βρόντους κωδώνων και πληθος λαφύρων,
και κρίσεις μεγάλας των πριν έποχών,
και μέσα στην πάλην
νά δώ τον Βιτάλην
γιακάδες ν' άρπάξω 'ψηλούς Νομαρχών.

Στής Βουλής τά θεωρεΐα σάν κυρίαρχος κι' εγώ
με τό πληθος, Περικλέτο, τό κυρίαρχον σφριγώ,
και τής δαύ γροθιάς μου δείχνω
με πολλόν βρασμόν ψυχής,
και 'στη σάλα μέσα ρίχνω
μιάν όμπρέλα τής βροχής,
άμολώ και τό ραβδί μου μέσα σ' όλους κι' όποιον πάρη,
και μακρόθεν πέρνω μέρος 'στόν καυχά και 'στό στηλιάρι.

Όταν ή Βουλή, κασιδή,
δίχως δυνατό βρισίδι
με σιγήν και φρονιμάδα πρὸς πολέμους δέν όργα,
κι' όταν διόλου δέν άπλώνη τό ζωνάρι για καυχά,
τότε διάολ' έπαρέ το
τό Ρωμαίικο, Σγαρίλιο,
τότε κλείστην, Περικλέτο,
κι' έλα 'ξάπλωσε 'στόν ήλιο,
κι' άφησέ την δι' εκείνους ύπνωτήριον νά γίνη,
που τά μάτια των δυσκόλω; ύπνος νήδυμος τά κλείνει.

Π.—Ποιος πόλεμος κι' εκείνος, Φασουλή μου παρλαπίπα...
και τά σκόρπια τά καπέλα 'κύνταξα με τρόμον κι' είπα:
«τίνος νάναι τό καστόρι; τίνος νάναι τό 'ψηλό;
τά κρανία που τά βάζουν νάχουν τάχατε μαλά;

Κύνταξε, βρέ Φασουλή μου, μιὰ 'ψηλοκαπέλαδου...
μήπως είναι του Δραγούμη;

Φ.— Θά τήν βάλω για φινέρι.

Π.—Άμμέ τουτο τό καστόρι;

Φ.— Φαίνεται του Καραπάνου.

Π.—Κι' ή ρεπούμπλικα που βλέπεις;

Φ.— Κανένος ρεπούμπλικαν.

Π.—Άμμέ τουτο τό παληό τίνος νάναι προκομμένο;

Φ.— Ίσως είναι κανένος αντιπολιτευομένου.

Τά παληά, βρέ Περικλέτο, τά φορούν άριστεροί,
που θυμόνουν κάθε τόσο και τους πιάνει τό μπουρί,
τά κινούρια τά φορούν όσοι πών με τό Δοβλέτι

και τσιμπολογούν ρουσφέτι.

Π.— Τώρα ψάξε, παπαρδέλα,

μες 'στά τόσα τά καπέλα,

μήπως 'βρης και του Ρικάκη τήν περίφημη τήν σκηνή

νά τήν βάλης νά σκεπάζης τά μεγάλα σου τσουλούρια.

Φ.— Νά του Κώστα Σταυροπούλου τό καπέλο τό μενι

κύνταξε το, Περικλέτο... τουτο θάναι δίχως άλλο.

Τούχε φύγει μες 'στην πάλην

και τήν τόσην παραζάλην.

Τί χαρά μας!...έν τῷ μέσω των καπέλων των ποικίλων

τόν εύρηκα τέλος πάντων και τής έριδος τον πύλον.

Π.—Τί φιλοσοφίαν Χάμλετ κάθε πύλος προκαλεί...

όμως έλα, Φασουλή,

νά μοιράσωμε καπέλα, νά μοιράσωμε κι' όμπρέλαις,

νά τής έχωμε 'στό δρόμο σάν μές βρέχουν ή Νεφέλα.

Φ.— Συμφωνώ μ' αυτό που λές,

κύντα κύντα τί πολλαί!

Πάρε κι' άφησε κι' έμένα, Περικλέτο δυστυχή...

πάρε μιὰ για τον ήλιο κι' άλλαις δαύ για τήν βροχή.

Π.— Πατρίς μου, δρασκέλα

όμπρέλαις, καπέλα,

και τρέχε και τρέχε

'στην Θράκη, 'στόν Αίμον,

κι' ως λάφυρα βρέχε

καπέλα πολέμων.

Και τότε, Πατρίς μου, 'στην πάλην εκείνην,

όποταν κρατούσα ρομφαίαν πυρίνην

τόν δρόμον έπήρες φυγής υπερτάτης,

έπάνω χρυσών πιλίκιων έπάταις,

κι' έμάζυνες στέμματα με τρέμοντα χείλη...

και τότε πιλίκια, και σήμερα πύλοι.

Φ.— Στής Βουλής τήν παχύδεμη ράχη

περπατώντας ή Δόξα μονάχη,

μελετά κανένος τήν όμπρέλα

κι' ένα τρόπαιο νέο φορεϊ,

καμωμένο με τόσα καπέλα,

που τά 'κύντισε πείνας μπουρί.

Τίς ό δεύτερος τάχα κι' ό πρώτος;

δέν διεκρίνες τότε κανένα,

μή 'ξαπλώθηκε κάτω κι' ό Ζώτος,

κι' άλλοι τόσοι με μούτρα σπασμένα.

Χήμηξε 'στη μάχη κάθε λεβεντόπουλο

με τον 'Αλεξάκη και με τον Μπακόπουλο,

και καθένος έσκουζε: «πάει τό σερβέλο μου,
και τούμπρελίνο μου, πάει τό καπέλο μου».

Κι' άκουγες φιλοφρονήσεις
κι' άβροτάτας διαχύσεις:
«νά! παληάνθρωπε, γαιδούρι,
και τομάρι πουλημένο»,
κι' έγινε πολλών ή μούρη
σάν παζάρι χαλασμένο.

Κι' εγώ καθώς σουδάριον άνάμεσα τής πάλης
και τουρτουρίζων προφανώς
εφώναζα του κανένος:

'στόν φωτογράφο πήγαينه τή φάτσα σου νά βγάλής,
και στείλε την 'στούς έκλογείς ως άσφαλές τεκμήριον
πως όντως έθνομάρτυρος ετραβήξες μαρτύριον».

Μόν' ό γέρο-Κορδονίδης, άνωτάτη κορυφή,
που για μάχαις και πολέμους δέν του καίγεται καρφί,

που συνείθεσε σε τέτοια και καύτι του δέν ιδρώνει
και σάν κι' άλλους δέν κερώνει,
μόνον τούτος άπαθής,
ίσως, όρθιος, εύθυσ,
έπισκόπει, Περικλέτο, τά μαχόμενα κακόρια,
τής διάφορας όμπρέλαις, τά 'ψηλά και τά καστόρια,
κι' έβλεπε σάν άλλος Ζεύς, Περικλέτο φαμφορόνε,
με γαλήνην θεικήν
τήν άγρίαν συμπλοκήν
των χορτάτων Άχαιών και των Τρώων, που δέν τρώνε.

Π.— Μά κι' εγώ 'στην καταγίδα
σάν Όλύμπιον τον είδα,
χαίρε χαίρε, Κορδονίδη, ξαναχαίρε, Θεόδωρ ή,
μήτε Τούρκικο σε σκιάζει, μήτε Έλληνικό μπουρί.

Τούτον μόνον δέν φοβίζει των καπέλων ή πληθώρα...
όμως τέντωσε καύτιά σου...τάδε λέγει Κόντης τώρα.
Θά τον πάρω...δέν τον πέρνεις...άλλα λόγια, βρέ παιδιά...
θα τον πάρω...δέν τον πέρνεις...άλησμόνητη βραδεία.

Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...τοῦτον θέλω πρῶτα πρῶτα...
θὰ τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...πρόσμεινε νάλθοῦν τὰ Φῶτα.

Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...θὰ σοῦ βγάλωμε δουλειαῖς
καὶ θὰ πέσουν καπελαιῖς.

Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ὁμπρελοκαυγᾶς θὰ γίνη,
κι' ὁ Ροδόπουλος σ' ἀφίνει.

Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...φόρα ρόπαλο καὶ στόκος...
σοῦφυγε κι' ὁ Τσιριμῶκος.
Θὰ σοῦ φύγουν κι' ἄλλοι τώρα
κι' ἄς τραβήξουν ἀσιτία...
κλάψε, Κόντη, καὶ συχώρα
τὴν παλῆα τὴν ἀπαρτία.

Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ πέσης
καὶ ν' ἀλλάξωμε τὰς θέσεις.

Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...μοῦ χρειάζεται, τὸν θέλω,
κατὰ μέρος ἢ φοβέρα,
κι' ὅταν ἔρχωμ' ἐδῶ πέρα
θὰ φορῶ παλῆα καπέλο.

Φ.—Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ἄλλα λόγια, βρὲ παι-
[διά...

πάει τώρα κι' ὁ Τυπάλδος, σοῦβαλε τρικλοποδιά.
Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις, καὶ μὴ μᾶς πατῆς τὴν κάπα,
πάει κι' ὁ Γρηγοριάδης, ξέγραψε τον καὶ τὸν Ζάππα,
Τζαννετόπουλος παρτέντζα, σοῦφυγε κι' ὁ Καραγιάννης,
καὶ τὸν Λαμπρινίδη χάνεις.

Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...πρέπει νάλθωμε κι' ἐμεῖς,
'στὸ κρεβάτι κι' ὁ Μπουφίδης, ἄρρωστος κι' ὁ Γουλιμῆς.
Θά τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...κύττα θέαμα κι' αὐτό!...
κουβαλοῦν τὸν Τσαμαγκίδη γι' ἀπαρτία σηκωτό.
Δὲν τὸν πέρνεις...θὰ τὸν πάρω μὲ βοή, μὲ πατατράκα...
περιμένω καὶ τὸν Βοῦρτσο, τὸν Μπασιᾶ, τὸν Καλαμπάκα.

Ἀκούω μούγγρισμα φρικτόν,
μπᾶμ μπούμ μικροὶ μεγάλοι...
λαμπρὸς φωσφόρος τῶν νυκτῶν,
ὁ Λεωνίδας ψάλλει.

Ὁ Ράλλης ὁ χρυσόμαλλος χρυσᾶ σκορπίζει βέλη,
ὁ Καραπάνος ἄπλωσε κολοσσιαῖα σκέλη,
ὁ Θεωδῶς ἀγρίεψε καὶ κάνει τὸν Ὀθέλλο,
μὰ κι' ὁ Δραγούμης—ὠχονοῦς!—
Ἠφαίστου κρύβει κεραυνούς
μὲς 'στὸ 'ψηλὸ καπέλο.

Σκούζει καθένα μας πουλὶ
'στὸν τόνο τὸν κλαψάρη,
ἄρχισε τώρα νὰ 'μιλῇ
καὶ τῆς Βουλῆς τὸ ψάρι,
κρυφομιλοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κρίσις ξανὰ πολιτική,
βουίζει κάθε καφφενές,
καυγᾶς, ξεσβέρκωμα, φωναῖς,
ἕνας ἀπὸ τὴν στρουγγα τοῦ πηγαίνει πρὸς τὴν ἄλλη
κι' ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς γυρνᾷ 'στὴν πρώτη πάλι,
πέφτει δὲν πέφτει, βρὲ παιδιά, τὸν πέρνει δὲν τὸν πέρνει.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται, μὰ πῆτα δὲν μᾶς φέρνει,
διάλυσις, παράλυσις, καθένας ψιθυρίζει,
κρασί καινούριας ἐκλογῆς καὶ πάλι μοῦ μυρίζει,
βάλτε νὰ πιούμε, ζήτω μας, Κορδόναρως, Ἐληάραρος,
Ντεληγιαννο-Θοδῶραρος, Τζωρτζο-Θεοτοκάρως,
Δραγουμο-Δεληγιώργαρος, Ράλλο-Ζαημοψάραρος,
καὶ σκέλαρος καὶ πόδαρος καὶ Καραπαναράραρος.
Γεῖά σου, μωρὲ Ρωμαῖκο, ψυχὴ μου, φῶς μου, τρέλλα,
μὰ τώρα σὺναξε κι' αὐτὰ
τὰ λάφυρα τὰ ζηλευτὰ,

γιατί νὰ μένουν κατὰ γῆς τόσα σοφὰ καπέλα
μοῦ φαίνεται, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶναι κρέμα κι' ἄδικο,
καὶ μάζεψέ τα 'γρήγορα ν' ἀνοιξῆς καπελάδικο.
Π.—Ὅμως καιρὸς, βρὲ Φασουλῆ, ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερντάκι
καὶ γύρνα τῆς ὁμπρέλαις τὸν νὰ τῆς δεχθῆς 'στὴ ράχη.

Συγχαρητήριοιον θεομὸν πρὸς μύστην τῶν ἐπιστημῶν.

Μὲ ρόδα ραίνομεν κι' ἐμεῖς, παράσημα καὶ κρῖνα
διαπρεπῆ μας ἱατρὸν, τὸν. Σπύρο τὸν Μαγγίνα,
ὅπου τὴν ζωοπάροχον ἐτίμησ' ἐπιστήμην
κι' ἀξίως τόσῃ ἀγαθὴν ἀπολαμβάνει φήμην,
καὶ δρᾷσιν ἀγαθοποιὸν εἰκοσιπέντε χρόνων
τοῦ τὴν ἐπανηγύρισε πλειὰς ἐπιστημόνων,
καὶ μὲ τὴν δάφνην ἔστεψαν μουσοτραφοῦς ἀδύτου
ἀργυρωμένην κορυφὴν ἀκμάζοντος πρεσβύτου.
Διὸ τὸν ἑορτάζοντα κι' ὁ Φασουλῆς συγχαίρει
κι' ἀσπάζεται θαυματουργὸ καὶ τιμημένο χέρι.

Χαιρετᾷ κι' ὁ Φασουλῆς ἀρραβῶνας προσφιλεῖς.

Χίλιας εὐχαῖς 'στὸν Νίκο μας, χίλιας εὐχαῖς 'στὸν Βλάμη,
ποῦ κρύβει μέσα 'στὴν καρδίᾳ χρυσὴ περιουσία,
ἐπιθαλάμιον γι' αὐτὸν ὁ Φασουλῆς θὰ κάμῃ,
ποῦ τῶρ' ἀρραβωνιάστηκε μὲς 'στὴν Κυπαρισσία
Εἰσαγγελέως προσφιλοῦς ἀτίμητο πετράδι,
μὲ τὴν Μαρίαν δηλαδὴ, κόρην Δημητριάδῃ.
'Ἐλα «Ρωμῆ», μὲ στέφανα τὰ στέφανά των ράνε,
καὶ πάντα μῆνας μέλιτος ὅλ' ἡ ζωὴ των νῆναι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Λοῦβρο τὸ περίφημο, τὸ κοσμοζακουστό,
θερμότατα πρὸς ὅλους ὅσα τὸ ξανασυνιστῶ.
Αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μὲ τοῦτα ποῦ μᾶς κάνει
ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς κι' ἐφέτος θὰ τρελλάνη.
'Ἐπῆγε καὶ 'στὴν Ἐκθεσὶ καὶ μὲς 'ἀπ' τὸ Παρίσι
ὅλου τοῦ κόσμου τοὺς συμφοῦς μᾶς ἔχει κουβαλήσει,
ποῦ δοδεκαδίπλος «Ρωμῆς» θαρρῶ πῶς δὲν ἀρκεῖ
νὰ γράψῃ πόσα πράγματα λαμποκοποῦν ἐκεῖ.
Δὲν 'δρίσκονται καλλιτέρα, δὲν 'δρίσκονται 'φθηνότερα...
στὸ φύλλον μας τὸ προσέχες θὰ πούμε περισσότερα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλατόπα πατρώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.